

figer endnu, der var et Trin af Sagen, hvor Ministeriets Anskuelse vilde have været afgørende, men jeg siger tillige, at efterat denne Sag havde naaet til et vist Trin, var det imod Thingets Værdighed at frasælde det, der engang var opstillet. Jeg skal tillade mig at henstille Forslaget til de Herrer. Det er vel muligt, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har antydet, at man tidligere kunde have af fundet sig paa en anden Maade med denne Sag, dersom Thingets Medlemmer, strax da Rigsretsdommen var falden, vare traadte sammen og privat havde tilskudt den Sum, hvorom der var Tale; det vilde have været et smukt og hæderligt Vidnesbyrd om Anerkjendelsen, men nu efter et Mars Forløb og efter Alt, hvad der foreligger, seer jeg ikke, at den Udvei længere kan staae aaben for dem, der ansee sig forpligtede til at gjøre Noget ved den Sag.

D. Müller: Den 27de Febr. 1856 blev den bekjendte Rigsretsdom affagt, og der blev da tillagt den offentlige Anklager et Salair af 2000 Rd., som skulde udbetales af Statskassen. Naar man nu et Aar efter kommer og forlanger en ny Udbetaling af Statskassen, troer jeg, at dette ved første Diefast vil synes Enhver at være baade lovsfridigt og uconstitutionelt — lovsfridigt, fordi vi have en Lov, som siger, at det er Rigsretten, og ikke Folkethinget, som bestemmer den offentlige Anklagers Salair — og uconstitutionelt, fordi det, naar en vis Sags Afgjørelse er overladt den ene Statsmagt, her den dømmende Magt, maa ansees stridende imod det hele System, at en anden Statsmagt, her den lovgivende, gjør en Forandring i, hvad der saaledes er skeet. Dette maa dog, mener jeg, indeholde en alvorlig Opfordring til at undersøge, hvorpaa dette Forslag egentlig støtter sig. Jeg skal først holde mig til, hvad der staaer i den trykte Betænkning, som for nogen Tid siden er bleven omdeelt mellem os, og der staaer da, at man skal vedtage „en passende Godtgjørelse“. Dette synes jo at forudsætte, at den ved Dommen tillagte Godtgjørelse ikke var passende; men dette er imidlertid ikke Meningen. Man maa

i saa Henseende holde sig til, hvad den ærede Ordfører sagde, og jeg seer da, af hvad der er trykt i Tidenden, at han finder, „at det under vore Forhold er et rundeligt Salair“, der er tilkjendt den offentlige Anklager; men nu troer jeg, at hverken Hr. Brock eller nogen Anden kan forlange Mere end et rundeligt Salair, og dette forekommer mig at være et temmeligt vigtigt Punkt i den hele Sag.

Det hedder endvidere i den ærede Ordførers Foredrag, „at man kun i overordentlige Tilfælde, og i Regelen kun med Regjeringens Samstemning, bør indførte højere Summer i Finantsloven“; hvad nu „Regjeringens Samstemning“ angaaer, den kjende vi jo; det er altsaa „et overordentligt Tilfælde“, som nærværende Forslag henføres til. Læser man nu videre, vil man see, at dette „overordentlige Tilfælde“ skulde bestaae deri, „at man skulde udtale sin Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa Sagen er bleven ført“; det er en „Anerkjendelse“, som jeg for mit private Vedkommende meget gjerne vil gi ve, men det er ved en anden Leilighed bemærket, jeg troer af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at vi her ikke sidde for at udtale Anerkjendelser, men for at bevilge Pengé. Ogsaa er jeg af den Formening, at det var en farlig Ve i at gaae ind derpaa. Det seer ud, som om vi her skulle decretere en Nationalbelønning; men jeg vil da spørge Enhver, om det, som Hr. Brock har præsteret, virkelig rager saaledes op over alt Andet, som her er foregaaet siden 5te Juni 1849, at der skulde være Anledning til at decretere en Nationalbelønning? (A. Hage: Det er en aldeles enestaaende Sag af den Art.). Maa jeg bede det ærede Medlem om ikke at afbryde mig. Den ærede Ordfører talte endvidere om en moralsk Forpligtelse, om hvad der skulde være foregaaet ved Sagens tidligere Forhandling; det kan muligviis være en moralsk Forpligtelse for de Herrer Forslagsstillere, men et andet Spørgsmaal er det, om den kan være bindende for os her.

Jeg vender mig nu til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) forrige Gang yttrede. Han